

Kniha Daniel — sto osmdesát jedna

Půlnoční volání a prorocká úloha Říma: odhalení posledních dnů v knize Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-11

V Danielově jedenácté kapitole je několik linií proroctví, které se všechny shodují s posledními šesti verši této kapitoly. Úsek, který se shoduje s dějinami čtyřicátého verše od času konce v roce 1989 až po nedělní zákon čtyřicátého prvního verše, je tou částí proroctví, jež byla zapečetěna až do posledních dnů. Je to Danielův protějšek ke Zjevení Ježíše Krista, který je odpečetěn těsně před uzavřením doby milosti. Druhý verš uvádí Trumpa, posledního republikánského prezidenta, posledního prezidenta, prezidenta, který je tím osmým z těch sedmi; a on je nejbohatším prezidentem, jenž začal podněcovat globalisty, když v roce 2015 oznámil svou kandidaturu. Desátý verš označuje rok 1989 a verše jedenáct a dvanáct označují ukrajinskou válku, která začala v roce 2014, s Putinovým vítězstvím a následným pádem.

Verše třináct až patnáct popisují třetí ze tří bitev čtyřicátého verše, počínaje rozpadem Sovětského svazu v roce 1989, poté ukrajinskou válkou, následovanou bitvou u Pania, která představuje vnější zápas odpadlého protestantismu ve Spojených státech proti globalistům světa.

Opadlé protestantství převládá a ustavuje hierarchický vztah trojího svazku, který je zaveden při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Šelmou je katolicismus a ona je hlavou tří mocností, znázorněnou jako Jezábel a množstvím dalších symbolů. Je nevěstkou, která vládne nad šelmou a jede na ní.

Falešným prorokem jsou Spojené státy, zastoupené svým manželem Achabem, jenž je hlavou desaterého království draka. Bitva u Pania roku 200 př. Kr. předobrazuje vnější zápas mezi globalismem a odpadlým protestantismem. Vnitřní zápas je znázorněn povstáním v roce 167 př. Kr., po němž následovalo znovuposvěcení chrámu, připomínané svátkem Chanuka v roce 164 př. Kr.; poté následovalo období od roku 161 př. Kr. do roku 158 př. Kr., které předobrazuje dobu, kdy Spojené státy vztyčí obraz katolicismu v podobě spojení církve a státu, jak je znázorněno „smlouvou“.

Ve třináctém verši nás Uriah Smith informuje, že čtrnáct let po bitvě u Rafie Ptolemaios umírá následkem „nestřídmosti a prostopášnosti a po něm nastoupil jeho syn Ptolemaios Epifanés, tehdy dítě ve věku čtyř nebo pěti let. Antiochos, který mezitím potlačil vzpouru ve svém království a podrobil si a upevnil ve východních oblastech poslušnost, měl volnou ruku k jakémukoli podniku, když mladý Epifanés usedl na egyptský trůn.“ Až pomine Putinovo krátkodobé vítězství, Trump bude připraven vypořádat se s novým dětským králem Egypta. Než tak učiní, bude muset „potlačit vzpouru“ uvnitř Spojených států.

Bude-li Trump zvolen, zavede zákony, které byly předobrazeny zákony o cizincích a pobuřování z roku 1798, spolu s pozastavením „habeas corpus“, jak to učinil první republikánský prezident v

reakci na občanskou válku. Jeho kroky byly rovněž předobrazeny činy prezidenta Granta, když se vypořádával s Ku-klux-klanem, a F. D. Roosevelta, když během druhé světové války uvěznil Japonce a další, i zákonem Patriot Act George Bushe mladšího.

On, stejně jako Seleukos, potlačí povstání ve Spojených státech a poté obrátí svůj zrak k „dětskému králi“ Egypta. Přitom uzavře spojenectví s Filipem Makedonským, neboť Smith uvádí: „Zároveň Filip, král Makedonie, vstoupil s Antiochem do spolku, aby si mezi sebou rozdělili Ptolemaiova panství, přičemž každý zamýšlel získat ty části, které mu ležely nejbližší a byly pro něho nejvhodnější. Zde bylo povstání proti králi jihu dostatečné k naplnění proroctví, a bezpochyby právě ty události, které mělo proroctví na mysli.“

Trump uzavře pevné spojenectví s národy NATO (Organizace spojených národů), aby čelil Rusku a složitostem spojeným s řešením následků Putinova pádu. V té době je podle čtrnáctého verše a Smithova komentáře „uvedena nová mocnost“. Papežství zasáhne, aby chránilo Rusko a jeho satelity před autoritou NATO a Spojených států, anebo, jak uvádí Smithův komentář, „Řím promluvil; a Sýrie i Makedonie záhy shledaly, že se podoba jejich snu začíná měnit. Římané zasáhli ve prospěch mladého egyptského krále, rozhodnutí, že musí být ochráněn před zkázou, kterou zosnovali Antiochos a Filip. Bylo to roku 200 př. Kr. a šlo o jeden z prvních významných zásahů Římanů do záležitostí Sýrie a Egypta.“

Řím, nevěstka z Týru, tehdy začíná zpívat své písně a smilnit s králi země, ještě předtím, než jí tito králové o pouhé dva verše později přijdou k plné poslušnosti. V témže čase došlo k bitvě u Pania. Rok 200 př. Kr. označuje počátek toho, kdy nevěstka z Týru začíná zpívat, a činí tak ve věci ochrany Ruska, které se Spojené státy a Organizace spojených národů právě dohodly rozdělit k svému vzájemnému prospěchu. Nevěstka nad oběma vítězí, avšak poté nastává „bitva“ u Pania a Spojené státy vítězí nad Organizací spojených národů.

Symbolicky o třiatřicet let později začíná ve Spojených státech vzpoura Modeinu. Symbolicky o tři roky poté je ustanoveno znovuzasvěcení takzvaného protestantismu a ústavní republiky, znázorněné Chanukou. Symbolicky o tři roky poté začíná období představované spolkem Židů s Římem.

Závěrečné pohyby budou rychlé, a proto dějiny, jež jsou ve verších představeny čtyřiceti osmi lety, popisují sled rychlých událostí, které proroctví výslovně označilo za začínající v čase konce roku 1989, po němž následuje druhá bitva veršů jedenáct a dvanáct v roce 2014, po níž následuje rok 2015, kdy Trump oznámil svou kandidaturu na prezidenta, a tak započal své prorocké dílo rozněcování globalismu. Jakmile Trump zahájí dílo potlačení občanské války, která již probíhá, pokusí se o spojenectví s Organizací spojených národů (NATO — Filip Makedonský) a Řím začne zpívat. Pokus o spojenectví se stává zápasem o nadvládu mezi oběma silami, který je znázorněn bitvou u Pania.

Panium je tedy mezníkem třináctého verše, kde začínají závěrečné rychlé pohyby, jež předcházejí nedělnímu zákonu. Všichni proroci hovořili více o konci světa než o době, v níž žili, a Ježíš byl ovšem největším ze všech proroků. Těsně před křížem, který je předobrazem nedělního zákona a který je znázorněn šestnáctým veršem, se Ježíš vydal se svými učedníky do Pania. Jeho pobyt tam i

poučení, která tam předložil, jsou v souladu s brzy přicházející bitvou u Pania. V průběhu dějin mělo Panium několik názvů a v Kristově době se Panium nazývalo Caesarea Philippi.

„Ježíš a jeho učedníci nyní přišli do jednoho z měst v okolí Cesareje Filipovy. Byli již za hranicemi Galileje, v krajině, kde převládalo modlářství. Zde byli učedníci vyňati z ovládajícího vlivu judaismu a přivedeni do těsnějšího styku s pohanským uctíváním. Kolem nich byly zastoupeny podoby pověr, které existovaly ve všech částech světa. Ježíš si přál, aby pohled na tyto věci vedl učedníky k pocitu jejich odpovědnosti vůči pohanům. Během svého pobytu v tomto kraji usiloval o to, aby se stáhl od vyučování lidu a plněji se věnoval svým učedníkům.“

„Chystal se jim povědět o utrpení, které na Něho čekalo. Nejprve však odešel o samotě a modlil se, aby jejich srdce byla připravena přijmout Jeho slova. Když se k nim znovu připojil, nesdělil jim hned to, co jim chtěl oznámit. Dříve než tak učinil, dal jim příležitost vyznat svou víru v Něho, aby byli posíleni pro přicházející zkoušku. Zeptal se: ‚Za koho lidé pokládají mne, Syna člověka?‘“

„Žel jsou učedníci nuceni uznat, že Izrael svého Mesiáše nerozpoznal. Někteří sice, když viděli Jeho zázraky, prohlašovali, že je Synem Davidovým. Zástupy, které byly nasyceny u Betsaidy, si přály provolat Ho králem Izraele. Mnozí byli připraveni přijmout Ho jako proroka; avšak nevěřili, že je Mesiáš.“

„Ježíš nyní položil druhou otázku, týkající se samotných učedníků: ‚Ale za koho mne pokládáte vy?‘ Petr odpověděl: ‚Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.‘“

„Petr od samého počátku věřil, že Ježíš je Mesiášem. Mnozí jiní, kteří byli usvědčeni kázáním Jana Křtitele a přijali Krista, začali pochybovat o Janově poslání, když byl uvězněn a usmrcen; a nyní pochybovali, že Ježíš je Mesiáš, na něhož tak dlouho čekali. Mnozí z učedníků, kteří vroucně očekávali, že Ježíš zaujme své místo na Davidově trůnu, Ho opustili, když poznali, že k tomu nemá v úmyslu přistoupit. Petr a jeho druzi se však od své věrnosti neodvrátili. Kolísavý postup těch, kteří včera chválili a dnes odsuzovali, nezničil víru pravého následovníka Spasitele. Petr prohlásil: ‚Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.‘ Nečekal na královské pocty, které by korunovaly jeho Pána, nýbrž přijal Ho v Jeho ponížení.“

„Petr vyjádřil víru všech dvanácti. Učedníci však byli stále ještě daleko od porozumění Kristovu poslání. Odpor a překrucování ze strany kněží a předních mužů je sice nemohly od Krista odvrátit, přesto je uváděly do velikých rozpaků. Neviděli svou cestu jasně. Vliv jejich dřívější výchovy, učení rabínů a moc tradice jim dosud zastiňovaly pohled na pravdu. Čas od času na ně z Ježíše dopadaly drahocenné paprsky světla, často však byli jako lidé tápající mezi stíny. V tento den však, dříve než byli postaveni tváří v tvář veliké zkoušce své víry, na nich s mocí spočinul Duch svatý. Na krátký čas byly jejich oči odvráceny od „toho, co je viditelné“, aby spatřily „to, co viditelné není“. 2. Korintským 4,18. Pod rouškou lidství rozeznali slávu Syna Božího.“

„Ježíš odpověděl Petrovi: ‚Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale Můj Otec, který je v nebesích.‘“

„Pravda, kterou Petr vyznal, je základem víry věřícího. Je tím, co sám Kristus prohlásil za věčný život. Avšak vlastnictví tohoto poznání nebylo žádným důvodem k sebeoslavě. Petrovi nebylo zjeveno jeho vlastní moudrostí ani dobrotou. Lidstvo nikdy nemůže samo od sebe dospět k poznání božského. „Je vysoké jako nebesa; co můžeš činiti? Hlubší než podsvětí; co můžeš vědět?“ Jób 11,8. Jen duch synovství nám může zjevit hluboké Boží věci, které „oko nevidělo a ucho neslyšelo, aniž na srdce člověka nevstoupily.“ „Nám je však Bůh zjevil skrze svého Ducha; neboť Duch zkoumá všechno, ano i hlubiny Boží.“ 1 Korintským 2,9.10. „Důvěrný hovor Hospodinův je s těmi, kdo se ho bojí;“ a skutečnost, že Petr rozpoznal Kristovu slávu, byla důkazem, že byl „vyučen od Boha“. Žalm 25,14; Jan 6,45. Ach, vpravdě, „blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův; neboť ti to nezjevilo tělo a krev.“

„Ježíš dále pokračoval: ‚Pravím také tobě, že ty jsi Petr, a na té skále vzdělám svou církev; a brány pekla ji nepřemohou.‘ Jméno Petr znamená kámen — valící se kámen. Petr nebyl tou skálou, na níž byla církev založena. Brány pekla proti němu přemohly, když se zapíráním a kletbami i přísaháním zřekl svého Pána. Církev byla vybudována na Tom, proti němuž brány pekla nemohly přemoci.

„Staletí před příchodem Spasitele Mojžíš ukázal na Skálu spásy Izraele. Žalmista zpíval o ‚Skále mé síly‘. Izajáš napsal: ‚Toto praví Panovník Hospodin: Hle, kladu na Siónu za základ kámen, kámen vyzkoušený, drahý úhelný kámen, pevný základ.‘ Deuteronomium 32,4; Žalm 62,8; Izajáš 28,16. Sám Petr, píše z vnuknutí, vztahuje toto proroctví na Ježíše. Praví: ‚Jestliže jste okusili, že Pán je dobrotivý; přistupující k němu, k živému kameni, jenž byl od lidí zavržen, ale u Boha je vyvolený, vzácný, i vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům.‘ 1 Petr 2,3–5, R. V.“

„Nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který již je položen, a tím je Ježíš Kristus.“ 1. Korintským 3,11. „Na této skále,“ řekl Ježíš, „vybuduji svou církev.“ V přítomnosti Boha a všech nebeských inteligencí, v přítomnosti neviditelného vojska pekla, založil Kristus svou církev na živé Skále. Tou Skálou je On sám — jeho vlastní tělo, pro nás zlomené a zmučené. Proti církvi vybudované na tomto základu nepřemohou brány pekla.

Jak slabá se církev zdála, když Kristus pronesl tato slova! Byla tu jen hrstka věřících, proti nimž měla být namířena veškerá moc démonů a zlých lidí; přesto se Kristovi následovníci neměli bát. Vybudováni na Skále své síly nemohli být přemoženi.

„Po šest tisíc let víra stavěla na Kristu. Po šest tisíc let přívaly a bouře satanova hněvu narážely na Skálu naší spásy; avšak ona stojí neotřesená.

„Petr vyjádřil pravdu, která je základem víry církve, a Ježíš jej nyní poctil jako představitele celého společenství věřících. Řekl: ‚Dám tobě klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.‘“

„Klíče království nebeského‘ jsou slova Kristova. Všechna slova Písma svatého jsou Jeho a jsou zde zahrnuta. Tato slova mají moc otevřít i zavřít nebe. Vyhlašují podmínky, za nichž jsou lidé přijímáni nebo odmítáni. Tak je dílo těch, kteří kážou Boží slovo, vůni života k životu anebo smrti k smrti. Jejich posláním je služba obtížená věčnými důsledky.

„Spasitel nesvěřil dílo evangelia jednotlivě Petrovi. Později, když zopakoval slova, která byla řečena Petrovi, vztáhl je přímo na církev. A totéž v podstatě bylo řečeno také dvanácti jako zástupcům společenství věřících. Kdyby byl Ježíš svěřil některému z učedníků nějakou zvláštní pravomoc nad ostatními, nenacházeli bychom je tak často, jak se přou o to, kdo z nich má být největší. Byli by se podřídili vůli svého Mistra a prokazovali by čest tomu, kterého On vyvolil.“

„Namísto toho, aby ustanovil někoho jejich hlavou, řekl Kristus učedníkům: ‚Nedávejte si říkat Rabbi;‘ ‚ani si nedávejte říkat mistři, neboť jeden jest váš Mistr, Kristus.‘ Matouš 23,8.10.“

„Hlavou každého muže je Kristus.“ Bůh, který podrobil vše pod Spasitelovy nohy, „ustanovil Ho za hlavu nade vším církví, která je Jeho tělem, plností Toho, který všechno ve všem naplňuje.“ 1. Korintským 11,3; Efezským 1,22.23. Církev je vybudována na Kristu jako na svém základu; má poslouchat Krista jako svou hlavu. Nemá záviset na člověku ani být člověkem ovládána. Mnozí tvrdí, že postavení důvěry v církví jim dává pravomoc určovat, čemu mají druzí lidé věřit a co mají činit. Tento nárok Bůh neschvaluje. Spasitel prohlašuje: „Všichni vy jste bratři.“ Všichni jsou vystaveni pokušení a jsou náchylní k omylu. Na žádnou konečnou bytost se nemůžeme spoléhat jako na vůdce. Skálou víry je živá přítomnost Krista v církví. O tu se může opřít i nejslabší, a ti, kdo se pokládají za nejsilnější, se ukážou být nejslabšími, neučiní-li Krista svou silou. „Prokletý budiž muž, který doufá v člověka a činí tělo svým ramenem.“ Hospodin „je Skála, Jeho dílo je dokonalé.“ „Blaze všem, kdo v Něho skládají svou důvěru.“ Jeremjáš 17,5; 5. Mojžíšova 32,4; Žalm 2,12.

„Po Petrově vyznání Ježíš učedníkům přikázal, aby nikomu neříkali, že je Kristus. Tento příkaz byl dán pro rozhodný odpor zákoníků a farizeů. Nadto lid, a dokonce i učedníci, měli o Mesiáši natolik falešnou představu, že by jim veřejné oznámení o Něm neposkytlo žádnou pravou představu o Jeho povaze ani o Jeho díle. On se jim však den za dnem zjevoval jako Spasitel, a tak jim chtěl dát pravou představu o Sobě jako o Mesiáši.“

„Učedníci stále očekávali, že Kristus bude vládnout jako časný kníže. Ačkoli svůj záměr tak dlouho skrýval, věřili, že nezůstane navždy v chudobě a v skrytosti; čas se blížil, kdy ustanoví své království. Že nenávisť kněží a rabinů nebude nikdy překonána, že Kristus bude odmítnut svým vlastním národem, odsouzen jako svůdce a ukřižován jako zločinec — takovou myšlenku učedníci nikdy nepřipustili. Avšak přibližovala se hodina moci temnoty a Ježíš musel svým učedníkům odhalit zápas, který je čekal. Byl zarmoucen, když předjímal tuto zkoušku.“ Touha věků, 411–415.

Šestnáctý verš Daniela jedenácté kapitoly představuje brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech. Těsně před hodinou onoho „zemětřesení“ jsou kandidáti, kteří usilují o to, aby byli mezi sto čtyřiačtyřiceti tisíci, probuzeni ze svého spánku. To, co je probouzí, je prorocké poselství. V tom okamžiku se zjevují dvě třídy a, jak je znázorněno v podobenství o deseti pannách, jedna třída má olej v nádobách, druhá třída nikoli. Verše třináct až patnáct Daniela jedenácté kapitoly nejen představují prorocké dějiny, které předcházejí nedělnímu zákonu, nýbrž představují také „poselství“, které je v kontextu podobenství o deseti pannách „olejem“, jež budou moudré mít, aby přijaly pečeť Boží a byly pozdviženy jako korouhev v hodině velikého zemětřesení. Tyto články nyní dospěly k vrcholu všech článků, neboť poselství, které je v těchto

verších představeno, je zlatým olejem, jenž je vyléván dvěma zlatými trubicemi.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Dokud ti, kdo vyznávají pravdu, slouží satanovi, bude jeho pekelný stín zatemňovat jejich pohled na Boha a na nebe. Budou jako ti, kdo ztratili svou první lásku. Nemohou nazírat věčné skutečnosti. To, co pro nás Bůh připravil, je znázorněno v Zacharjášovi, v kapitolách 3 a 4 a ve 4,12–14: ‚I odpověděl jsem opět a řekl jsem mu: Co jsou tyto dvě olivové ratolesti, které skrze dvě zlaté trubice vylévají ze sebe ten zlatý olej? A on mi odpověděl a řekl: Nevíš, co to je? I řekl jsem: Ne, můj pane. Tehdy řekl: To jsou ti dva pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země.‘“

„Pán oplývá prostředky. Nemá nedostatek možností. Temné stíny se kolem nás shromažďují kvůli našemu nedostatku víry, naší přízemnosti, našim laciným řečem, naší nevěře, která se projevuje v našem hovoru. Kristus není zjevován slovem ani povahou jako Ten, jenž je nade vše žádoucí a nejpřednější mezi deseti tisíci. Když se duše spokojí s tím, že se pozvedá k marnosti, Duch Páně pro ni může učinit jen málo. Náš krátkozraký zrak vidí stín, ale nemůže spatřit slávu za ním. Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozhněvaný kůň, který se snaží vytrhnout a vrhnout se přes tvář celé země, nesouc ve své dráze zkázu a smrt.“

„Máme spát přímo na samém prahu věčného světa? Máme být otupělí, chladní a mrtví? Kéž bychom v našich sborech měli Ducha a dech Boží, vdechnutý do Jeho lidu, aby se postavil na nohy a žil. Potřebujeme vidět, že cesta je úzká a brána těsná. Když však procházíme těsnou branou, její šíře je bez hranic.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.

„Pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země, zaujímají postavení, které bylo kdysi dáno satanu jako ochraňujícímu cherubovi. Prostřednictvím svatých bytostí obklopujících jeho trůn udržuje Pán stálé spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, jíž Bůh udržuje lampy věřících zásobené, aby nekolísaly a nevyhasly. Kdyby se tento svatý olej nevyléval z nebe v poselstvích Božího Ducha, mocnosti zla by měly nad lidmi úplnou vládu.

„Bůh je zneuctěn, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by vléval do našich duší, aby byl předáván těm, kdo jsou ve tmě. Až zazní volání: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ ti, kdo nepřijali svatý olej, kdo ve svém srdci nechovali Kristovu milost, shledají, podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc ten olej získat a jejich životy ztroskotají. Jestliže je však proseno o Ducha svatého Božího, jestliže úpěnlivě voláme, jako volal Mojžíš: ‚Ukaž mi svou slávu,‘ láska Boží bude vylita v našich srdcích. Skrze zlaté trubky nám bude předáván zlatý olej. ‚Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.‘ Přijímáním jasných paprsků Slunce spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, 20. července 1897.